63st Jaargaang No. 5085 DAGBLAD Maandag 14 April 1947

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit dagblad verschijnt dagelijks, behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2.50 gld.; Bovenwinden, Suriname 2.50 gld.; en het buitenland 3 gld.

REDACTIE: Tel. 1858; P. bus 8, Willemstad
Adres: Consciëntiesteeg 27.

Uitgeefster en Administratie: Paulus drukkerij, ... steeg 29, telefoon 1550; Postbus 80, Willemstad N.W.I.
Voor Aruba: J. E. Croes Postbus 14, Oranjestad; tel. 38.

Wallace blijft critiek uitoefenen

Onderwijzers staken in Italie

Rapport Parlementaire Commissie

WALLACE ROERT ZICH NOG.

Zondag gaf Henry Wallace commentaar op de berichten volgens welke men Truman zou hebben verzocht om de toespraken die Wallace tijdens zijn verblijf in Engeland heeft gehouden, te beantwoorden. Wallace zeide: „Toen ik hem (Truman) voor het laatst sprak was hij het eens met alles wat ik zei". Dit „voor het laatst" was volgens Wallace, vóórdat hij het vorig jaar zijn bekende toespraak te New York hield, waarin hij aandrong op toenadering tot Rusland. Zaterdag sprak Wallace te Stoke-on-Trent en Manchester en voerde weer oppositie tegen Trumans hulpverlenings-program (Stoke-on-Trent,(AP) 13.4).

DE AMBASSADEUR ALS CHAPERON.

Wallace verklaarde te Liverpool dat de critiek die door de Senatoren in de Verenigde Staten op hem is geleverd, „blijk geeft van de „hysterische gemoedstoestand waar ik het met U reeds eerder over had". Hij zeide dat men het wil doen voorkomen alsof hij iets verraderlijks en ongeoorloofds gedaan zou hebben. De Britse nieuwsbladen berichtten namelijk dat Wallace beschuldigd was de Amerikaanse wet welke aan burgers verbiedt om besprekingen te voeren met een vreemde regering teneinde de houding van deze regering te beïnvloeden tegen de Noordamerikaanse politiek — had overtreden. Wallace verklaarde hieromtrent te Liverpool: „Ik moet bekennen dat ik Attlee in privé gesproken heb, maar ik heb geen enkel ogenblik gelegenheid gehad om hem over te halen aangezien de Noordamerikaanse ambassadeur (Lewis Douglas) daar steeds bij tegenwoordig was als een inderdaad zeer geschikte chaperon (Liverpool, (AP) 13.4).

ONDERWIJZERS STAKEN IN ITALIË.

Een algemene staking van de onderwijzers bij het middelbaar onderwijs in Italië als protest tegen het talmen der regering met de herziening der salarissen, werd Zondag uitgesteld, nadat de Italiaanse Minister van Onderwijs Guido Gonella beloofd had dat het cabinet deze week de eis der onderwijzers zal bespreken (Rome, (AP) 13.4).

HET RAPPORT IS ER.

Uit Den Haag meldt Aneta, dat in het rapport, dat de parlementaire commissie uitbracht voor de twee kamers een vaste parlementaire commissie bepleit wordt, die zich met de belangen van Suriname en de Nederlandse Antillen zal bezig houden. Zaterdag jl. werd het rapport ingediend. Aneta vertelt verder, dat het o.a. de volgende punten naar voren brengt:

Er moeten stappen genomen worden om de bevolking van Suriname te doen toenemen. Men moet zich beijveren om de industrialisatie en het toeristenverkeer in de Nederlandse Antillen op te voeren.

Er moet van gouvernementswege mede worden geholpen om het culturele peil op te voeren. Men acht dit té laag, in de beide gebieden.

Er wordt aanbevolen om Nederlandse kranten en tijdschriften gemakkelijker naar die gebieden te laten verzenden, door speciaal lage posttarieven.

Verder moeten nieuwsfilmen en nieuwe boeken en mooie platen gestuurd worden. De samenwerking met de landen in Noord- en Zuid-Amerika alsmede de landen in het Caraïbische gebied wordt aanbevolen.

Het rapport vraagt aandacht voor de passagekosten en vrachtkosten tussen de gebieden en Nederland.

Geologisch onderzoek zowel van Curaçao als Suriname wordt aangeraden. Er wordt opgewezen, dat de export van fruit uit Suriname gevaar loopt, als men niet spoedig er toe zou overgaan om koelschepen in de dienst te nemen. Zo zou bv. de citrus-cultuur anders zeker gevaar lopen (Aneta, 14.4).

BOMMEN IN DE SCHOOL.

Uit Madrid wordt gemeld dat de politie bij een huiszoeking in de in deze stad gevestigde „Lycee Française", een handgranaat, twee bommen en een pakket met ontplofbare stoffen ontdekte, alsmede „belangrijke dossiers" van verschillende oppositie groepen. Het Lycee is een school die onder toezicht van de Franse ambassade staat. De bekendmaking zeide verder dat drie van de aan het Lycée verbonden Spaanse onderwijzers, waarschijnlijk voor dit alles aansprakelijk zijn. De huiszoeking werd verricht met toestemming van de school-administratie (Madrid, (AP) 3.4).

WALLACE
Geeft critiek.

OPLOSSING PALESTIJNSE QUAESTIE?

Waarnemers zeggen dat er een mogelijkheid is dat de Palestijnse Quaestie bevredigend zal worden opgelost door bemiddeling van het Internationale Hof van Justitie. Het Hof heeft thans zijn eerste zaak te behandelen, nl. de aanklacht van Groot Britannië tegen Albanië inzake de mijnenlegging in het kanaal van Corfu. D Jurisdictie van het Internationale Hof van Justitie omvat „alle zaken welke partijen aan zijn oordeel onderwerpen, en alle zaken waarvoor dit uitdrukkelijk in het Handvest der Verenigde Naties of waarvoor dit in bestaande en van kracht zijnde verdragen of conventies is bepaald". Behalve zijn gewone taak, het rechtspreken in zaken aan zijn oordeel onderworpen — heeft de Hof nog tot taak advies uit te brengen op verzoek van de Algemene Vergadering, de Veiligheidsraad en andere organen van de Verenigde Naties, wanneer deze laatste daartoe toestemming van de Algemene Vergadering hebben verkregen. (Lake Success, (AP) 13.4).

het nieuws van vandaag

In Moskou is de strijd verder gegaan. Het schijnt veel reactie te verwekken, dat Molotov de plannen van Bidault zo maar getorpedeerd heeft. Vijf weken zijn de heren bezig, en de laatste week heeft ons heel duidelijk gemaakt, dat de conferentie van Moskou hetzelfde doel heeft gekregen als de besprekingen daar in Londen, nl. voorbereidende besprekingen, tot een latere vredesconferentie, waarbij dan toch ook de kleine naties gehoord zullen worden. Het schijnt dat er toch wel iets tot stand zal komen; dit zou dan zijn een verbond tegen Duitsland, dat de wereld veertig jaar lang van die kant althans vrede moet schenken.

Wallace gaat door met zijn actie tegen Truman. Het is vreemd, dat hij dit in Engeland doet; hij gebruikt wel dikke termen, en spreekt van Truman, die het toch met hem eens was, doch die nu een Amerika rondom zich heeft, dat „hysterisch" is. Dit laatste verraadt een geestesgesteldheid, die werkelijk voor de wereldvrede gevaarlijk zou zijn. Wallace heeft echter zijn woorden nog niet kunnen bewijzen.

Uit Nederland komt het bericht, dat de parlementaire commissie het verslag op de reis naar Curaçao bij de kamers heeft ingediend. Dat is weer een stap. Laten we kalm blijven. Wat maakte men zich reeds druk om de woorden van Prof. De Zwaan, die beweerde dat we een provincie zouden willen worden, wat niet waar is, terwijl de woorden van Kropman, dat men inderdaad de gegrondheid van verschillende klachten inzag, niet eens van enig commentaar werden voorzien.

Het voorlopige korte verslag van Aneta geeft nu niet bepaald denderende nieuwe ideeën. Het schijnt dat de persconferentie veel indruk gemaakt heeft op de heren; we krijgen beter contact met Nederland.

Dat de cultuur hier te laag is stemt somber......! Niets over autonomie!

De wereld van Jules Verne is werkelijkheid geworden; er is vandaag iemand de wereld aan het rondvliegen; hij wil er, geloven we, zestig uur over doen. Het kost wel iets meer dan een dubbeltje, doch het is toch een vooruitgang.

In Lake Success verwachten de journalisten heden weer een fikse rede van Gromyko. De Russen weten natuurlijk nog niet precies wat de uitslag zal zijn in het Congres, doch wel weet hun blad, de „Pravda" al reeds te vertellen, dat die Amerikanen ook geld gaan lenen aan Franco.

In Palestina kwam weer mensen aan land. Ierland heeft een drie millioen pond besteed om den Joden, die opgejaagd worden, vlees te verschaffen. Dat is een mooie werkelijke hulp.

Onderwijzers gaan staken in Italië, hun collega's in Amerika deden het ook reeds. In Nederland deden de onderwijzers dat niet, wetend, dat zij in hun paeugogische positie zo iets niet kunnen doen. Morgen gaan de leerlingen ook nog staken!

Er viel een vliegtuig in Dakar. Hare Majesteit de Koningin zal een bezoek brengen aan de haven van Rotterdam, om te zien hoe de herstellingen vorderen.

BRITS VLIEGTUIG NEERGESTORT.

Het Britse Pers-Agentschap maakte bekend dat te Londen werd vernomen dat een vliegtuig van de British Sout-American Airways te Dakar is neergestort. Het vliegtuig was onderweg van Londen naar Rio de Janeiro.

Twee personen zijn daarbij gedood en een ernstig gewond. Het ongeluk genchiedde doordat het vliegtuig —, een „York", — in de mist moest landen (Londen, (AP) 13.4).

KONING CHRISTIAAN.

Vier doktoren houden de wacht bij koning Christiaan, die met Pasen een hartaanval kreeg. De nacht was rustig. (Kopenhagen, (AP) 14.4).

TOESTAND KONING CHRISTIAAN.

Uit Kopenhagen wordt gemeld dat de temperatuur van Koning Christiaan sinds deze morgen „enigszins gestegen" is en dat zijn krachten „geleidelijk afnemen" (Kopenhagen, (AP) 13.4).

EEN NIEUW SCHIP.

Wederom is in de nacht een vluchtelingenschip in de buurt van Tel Aviv aan land gekomen met ongeveer 2400 immigranten aan boord. Er was oppositie, nader détails ontbreken nog. (Jerusalem, (AP) 14.4).

Conferentie Moskou

Naar een 40-jarig Verdrag tegen Duitsland

MOSKOU.

Gezaghebbende bronnen in Moskou maakten bekend, dat terwijl de aandacht van de Vier Ministers van Buitenlandse Zaken in beslag genomen werd door de bespreking van het veertig-jaren pact van Byrnes, door onderhandelingen achter de schermen omtrent een van de voornaamste struikelblokken omtrent Duitsland, namelijk de eis van Frankrijk over de toebedeling van Duitse steenkolen, overeenstemming werd bereikt. Bij het begin van de Conferentie had Bidault verklaard dat Frankrijk niet zal toestemmen in de economische eenheid van Duitsland, vooraleer vaststond dat eerstgenoemd land, voldoende steenkool zal krijgen. Bevin betreurde de houding van Frankrijk, maar men zegt, dat de Verenigde Staten bemiddelend optraden en daardoor tussen Bevin, Marshall en Bidault een beslissing werd bereikt die voor allen bevredigend is.

Er werd o.a. overeengekomen dat de levering van steenkool aan Frankrijk zal geschieden naargelang de aannoemelijk voorraad, evenwel met een minimumloon dat steeds geleverd zal moeten worden. De afgevaardigden hebben onderling brieven uitgewisseld, waarin zij hun instemming met het vastgestelde plan te kennen geven. Het plan gaat nu naar Duitsland voor een controlering van de vastgestelde hoeveelheden, tezamen met een uitleg aan de Duitse steenkoolautoriteiten. Frankrijk krijgt krachtens deze overeenkomsten het gros van de kolenproductie van de Saar, doordat het Saargebied zelf ook waarschijnlijk aan dit land gevoegd zal worden.

Indien de Sovjets de vereniging van Frankrijk met het Saargebied zullen verhinderen, wat Molotov tot nu toe getracht heeft, zullen nieuwe schikkingen tussen Frankrijk, Engeland en de Verenigde Staten noodzakelijk zijn. Men veronderstelt echter dat deze nieuwe regelingen meer van technische en juridische aard zullen zijn dan dat zij werkelijk nieuwe beginselen zullen bevatten en men verwacht dat zij dan ook zonder verdere moeilijkheden bereikt zullen worden.

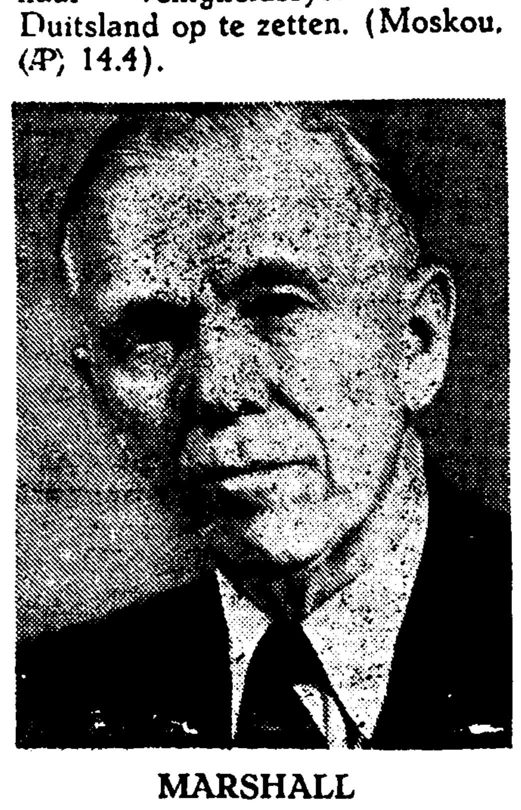
De meeste afgevaardigden geloven dat met de behandeling van het veertig jaren pact van Byrnes de climax van de conferentie zal zijn bereikt (Moskou, (AP) 13.4).

CONFERENTIE VAN MOSKOU.

De A.P.-correspondent John Hightower ziet een innig contact tussen de Westerse diplomaten daar in Moskou nu bij de zesde week van de conferentie, er is eenheid t.o.z. van de voorstellen van Amerika om te komen tot een verdrag van 40 jaar, waardoor men Duitsland onschadelijk wil maken op de basis van ontwapening van Duitsland met controle door een internationale politiemacht. Molotov zal gedwongen worden dit voorstel aan te nemen, hoewel hij nu op dit punt nog niet vastbesloten lijkt.

De Britten hebben zich al maanden lang voorstanders verklaard van een dergelijk pact, terwijl Bidault naar Moskou kwam met de verklaring, dat hij een dergelijk pact wilde hebben, maar dan als een onderdeel van een breder veiligheidssysteem terwijl het tevens moet inhouden een langdurige bezetting en een regeling van de economische kant van het geval, doch Bidault is het nu ook eens met de voorstellen van Marshall en wil de verdere regelingen dan maar later laten treffen. Hij stelt die verdere regelingen niet meer als „condito sine qua non."

Men gelooft wel dat de reactie van Molotov op het ontwapeningsplan van vitaal belang zal zijn op zijn houding, terwijl heel zijn houding t.o.z. van de verschillende problemen die te beide zijn gebracht natuurlijk van invloed zullen zijn op de mogelijkheid om een internationaal veiligheidssysteem voor Duitsland op te zetten. (Moskou, (AP) 14.4).

MARSHALL
Heeft succes.

Waardevollé uitspraken over het onderwijs in Amerika

Amerika is een land, dat nog altijd zijn groei verraadt, een land dat nog jong mag heten. Een van de bewijzen van de jongheid van het land kan men zien in de wetgeving, ongelijk in ouderdom zijn de verschillende staten van Amerika soms vrijwel los van elkaar ontstaan en was de wetgeving soms gelegenheidswetgeving sterk verschillend in de verschillende staten.

Een codificatie van het Amerikaanse recht schijnt een intricate quaestie te zijn en het lijkt schijnbaar gemakkelijker een wereldoorlog te winnen, dan een dergelijk werk tot een goed einde te brengen. Misschien ook door die veelheid van wetgeving, die uiteindelijk tot een veelheid van conflicten moet leiden, groeide er in Amerika in het rechtstelsel een vorm van scheids gericht, dat men kent tot de hoogste vorm het „supreme-court" toen.

Allerlei quaesties worden aan dit gerecht voorgelegd, en het was enkele weken geleden, dat dit hoogste gerechthof in de zin van scheidsgericht, een uitspraak deed die, schijnbaar onbelangrijk voor de Katholieken in Amerika een werkelijk verheugende uitspraak was. „Een doorbreken van hun rechten als burgers", zoals een tijdschrift het noemde.

Soms worden nl. aan dit gerecht quaesties voorgelegd, die schijnbaar onbelangrijk een principiële achtergrond hebben.

Het gebeurde nu in New Jersey, dat de kinderen met de bus van de staat naar school gingen, schoolbussen liepen er, die bussen waren vrij voor de schoolkinderen. Er werd belasting voor bepaald door ieder.

Nu kwam er een conflict, kinderen van de openbare school net zo goed als kinderen van de katholieke school namen de bus. Dat gaf opmerkingen, men wilde het voor laten komen alsof alléén kinderen van de openbare school van die bus gebruik mochten maken. Hoe breed niet en dat in Amerika!

De Katholieken grepen die quaestie aan en enige weken geleden kwam deze quaestie voor de hoge raad van Amerika, een proefproces zouden we zeggen. De uitspraak was zowel de kinderen van de openbare als van de katholieke scholen mogen gebruik maken van de bus. Het lijkt een onbelangrijke en enigszins humoristische quaestie. Een dorpsgeschiedenis, doch de achtergrond is duidelijk, men wil in deze quaestie mee benadrukken, dat geld van de staat niet eenzijdig neutraal besteed mag worden, wil men de vrijheid der burgers niet te kort doen. Nog een ander uitspraak kwam los. Niet overal kunnen de katholieken in Amerika hun eigen scholen stichten dit laat zelfs nog veel te wensen over, doch in plaatsen waar zij dit konden vroegen zij om bij het neutrale onderwijs op school dan toch hun kinderen godsdienstles te geven, niet dat ze niet zouden weten, dat daarmee nog niet voldaan is aan hun diepste verlangens.

Het hoogste gerechtshof nu van Illinois gaf als uitspraak dat dit niet in strijd is met de wetten van de staat Illinois en volgens het gevoelen van het hoogste abitraire gerechtshof van de staat ook niet met de grondwet van Amerika.

In de staat Dakota is de situatie zo, dat er nog té weinig katholieke scholen zijn en gaven 74 Zusters ook les aan een 17 scholen die openbaar zijn, een hulp voor de scholen een garantie ook voor de integriteit van het onder wijzend personeel. Sectaristen gingen echter eisen, dat die Zusters dan niet in haar habijt les mochten geven. Dit geval werd nog al onsympathiek daar het hier een uitlenen betreft van onderwijs krachten voor scholen die er mee gediend en, dat nadat de protestante minderheid gevraagd was of er geen bezwaar was. Een ander voorbeeld uit de laatste tijd, dat laat zien dat men soms in Amerika op dit punt niet breed is was het geval in de plaats Olympia, waar men in tegenspraak met de wet van de staat Washington ging eisen, dat de burgers eerst permissie moesten vragen, om hun kinderen naar de katholieke school te sturen.

Het is maar gelukkig, dat er in Amerika een dergelijk scheidsgericht mogelijk is, waardoor men zich zijn rechten als burger kan verzekeren. Het is een vorm van wat we zouden willen noemen administratief-recht, waarvoor men in Nederland nu voor de derde keer een commissie heeft ingesteld een vorm van rechtspraak, die het memorandum van de Katholieke Partij aan de parlementaire commissie aangeboden ook voor Curaçao vroeg.

Er is gelukkig in Amerika een grote activiteit waar te nemen bij de Katholieke, om hun eigen rechten als burgers veilig te stellen, en zij grijpen natuurlijk naar het middel van de verschillende „courts".

VLUCHT OM DE WERELD.

Uit New York vertrok een Douglas vliegtuig ter verbetering van het record van de vlucht om de wereld. De vlucht ging van New York naar Karachi over Cairo.

De vlieger Reynolds verklaarde in Bombay, dat hij de vlucht in 60 uur hoopt te volbrengen, de afstand is 20.000 mijl. Inmiddels kwam het vliegtuig te Calcutta aan. (Bomba , (AP) 14.4).

WORDEN HAWAII-EILANDEN EEN AMERIK. STAAT?

De afgevaardigde van de Hawaii-eilanden in het Amerikaanse Congers is van mening, dat er dit jaar groter kans dan ooit bestaat, dat de Hawaii-eilanden tot een Amerikaanse staat zullen worden gepromoveerd.

Hij deelde mede, dat hem was verzekerd, dat deze aangelegenheid door een commissie uit het Congers onder handen zal worden genomen zodra de ministeries van Oorlog, Marine en Binnenlandse Zaken in staat zullen zijn, haar terzake dienende rapporten te voltooien.

De Verenigde Staten hebben de Hawaii-eilanden — een groep eilanden in de Stille Oceaan op ruim 3800 kilometer afstand van San Francisco — in 1898 geannexeerd en ze in 1900 gemaakt tot een „territory", dat is: een gebied dat nog geen staat is, maar in het laatste stadium is getreden, dat aan de erkenning als staat voorafgaat. Tevoren hadden de eilanden lange tijd een koninkrijk gevormd.

CURAÇAO

PLECHTIGE EERSTE H. MIS

Gisterenmorgen om half tien droeg de neomist José van Grieken de la Cruz geboortig van Curaçao, zijn eerste plechtige H. Mis op in de kapel van het Pauselijk groot seminarie te St. Jago de Chili.

Onder de verschillende vrienden en belangstellende personen bevond zich ook de Venezolaanse consul Hector Paul de Viale Rigo.

In de loop van de dag ontving de neomist een felicitatie telegram van Mgr. Verriet, de Apostolisch Vicaris van zijn geboorteland. Onze gelukwensen aan de neomist en zijn familie.

BAKKERSBOND.

Bij gouvernementsbeschikking No. 1289 werd de bond voor de bakkers goedgekeurd, op 15 April 1946 (aldus meldt een bijvoegsel van de Curaçaose Courant van 12 April 1947).

In het eerste jaar van het bestaan van deze bond heeft men begrepen dat een vereniging werkelijk noodzakelijk is. We twijfelen er niet aan of de bakkers onder leiding van de heer Jacobo van Koetsveld zullen hun vrije Zondag krijgen.

„JAMAICAN COOPERATOR".

In het jongste nummer van het tijdschriftje van de bekende Pater Sullivan S.J. van Jamaica verscheen een overzicht over de sociale week van Santo Domingo. Het schijnt dat in de rede van de afgevaardigde van Curaçao, de heer José Kroon vooral de oplossing van het probleem van de huizennood de aandacht heeft getrokken.

„BIBLIOGRAFIA MISSIONARIA".

Door welwillendheid van de Kardinaal van de Propaganda Zijn Eminentie Fumasoni Biondi verscheen het negende deel van deze bibliographie, die ook voor hen die op Curaçao de geschiedenis beoefenen van belang moet heten.

GEHEIMTALEN.

In de geleerde boeken over taal ziet men ook een hoofdstuk over de geheimtalen, zoals die onder dieven en bandieten gebezigd worden.

Over dit soort van geheimtalen willen we hier helemaal niet spreken. Op Curaçao leven mensen uit zeer veel verschillende landen bijeen, zodat gezien het feit, dat in de verschillende landen reeds meer als één taal gesproken worden het aantal talen, dat men hier op ons eilandje kan horen enorm is.

Er is nu echter een opvallend verschijnsel, dat we zien zowel bij hen die werken in de groot-industrie, in de militaire dienst als bij sportwedstrijden enz. de eigenlijke taal van het land gebruikt men veel om rustig met elkaar te kunnen spreken, zonder dat anderen kunnen begrijpen waar het over gaat. De eigen taal wordt een geheimtaal. Ik geef het U te doen, als U een paar jonge mannen van St. Lucia bezig hoort onderen in hun taaltje, om ons na te vertellen, waar ze het over hadden. Het Creools leent zich er voor, wie kent buiten de bewoners van St. Bartholomy iets van het taaltje, dat de bewoners daar onderen plegen te gebruiken, een taal, die veel van het Frans verschilt. (en opvallend soms woorden heeft die wel in ons Papiament voorkomen).

Uit dit verschijnsel menen we het ook te moeten afleiden dat we betrekkelijk veel neger-Engels horen op straat. In de bus kan men hele conservaties meemaken, terwijl op een sportveld een Surinaams elftal zich graag van het takki takki biedent daar men zo in de gelegenheid is elkaar goede raad te geven zonder dat de tegenstanders ook maar een klein beetje in de gaten krijgen, wat er gezegd wordt. In sommige millieu's kan het Papiaments misschien nog wel eens dienst doen als geheimtaal en kan men tussen neus en lippen door in één woord Papiament veel duidelijk maken aan anderen, die ook in het papiament bedreven zijn, doch de grote bekendheid aan het Papiament leent zich er niet zo goed voor. Taalliefhebbers kunnen hier werkelijk hun hart ophalen.

SAN TELMO.

Heden is het de patroondag van de bootwerkers, die voor hun bond de naam van San Telmo hebben aangenomen. De bond werd, om een term van het Gouvernement over te nemen, om practische redenen te ruste gelegd, wat in deze niet wil betekenen dat er geen contact bestaat. De bond bracht het tot een verordening tot regeling van de arbeid in de haven, waaruit nog vele reglementen te verwachten zijn en tot een havencentrale. De laatste werd gezien o.a. dat de fiscus de heren nu kan aangrijpen, geen onmiddellijk succes, toch blijven we hopen dat de havencentrale met de vaste in dienstneming groep voor groep wordt ingevoerd, van voormannen tot de losse arbeiders. De bond zal weer van zich laten horen.

RAY.

De Ray-bus kreeg een aanrijding en kwam zwaar beschadigd uit de strijd te voorschijn. De bus is aan de staart lelijk gehavend.

FRANCISCA VAN LEER.

In het bekende apologetische tijdschrift der Hollandse Paters Dominicanen op Porto Rico verscheen een bekeringsgeschiedenis van de hier op Curaçao ook bekende Israelitische Francisca van Leer, die tot het katholicisme overging.

RAPPORT VAN DE PARLEMENTAIRE COMMISSIE.

De Parlementaire Commissie Kropman is zoals we hebben kunnen lezen in de Nederlandse pers, erg tevreden in Nederland teruggekeerd. De commissie was een succes, verklaarden de heren. Deze verklaring over hun eigen werk kan nu door ons gecontroleerd worden, want het rapport is uit. We willen geen verder commentaar geven op de Aneta-telegrammen, die natuurlijk maar kort zijn en moeilijk, ineens een goede synthese kunnen geven. Wel valt het op, dat de staatkundige reconstructie niet wordt genoemd in die telegrammen; het zal er toch wel in vermeld zijn?

De eerste indruk is, dat het nu niet Lepaald sterke nieuwe ideeën geeft, maar dat ont onze voldoening de persconferentie werkelijk een succes is geworden daar vroegen we om meer contact en dit zal er gelegd worden.

Geachte lezers, binnenkort vindt u iedere morgen het avondblad van de „Maasbode" in uw bus. We hebben gevraagd om op de West afgestemde nieuwsbedeling. Laat ons eerst de volledige text afwachten, voordat we in critiek vervallen, die niet gefundeerd is.

K.N.S.M. HULDIGT JUBILARISSEN.

Zaterdag jl. was het 25 en 40 jaar geleden dat resp. de heren **Duncan May** en **Melvin Lauf** in dienst van de K.N.S.M. traden. Om deze dag niet ongemerkt voorbij te laten gaan heeft een feestcommissie onder leiding van den Chef Personeel de heer den Heyer een feestmiddag georganiseerd in het R. K. Zeemanshuis. Bij deze plechtigheid, die Zaterdagmiddag jl. plaats vond, waren velen van de K.N.S.M. zowel chefs als werklui tegenwoordig.

Onder de aanwezigen zagen wij o.a. de Heer Deutekom, Hoofdvertegenwoordiger van de K.N.S.M. alsmede de heer Groeneveld, directeur van de Pletterij Nederhorst.

Nadat de jubilarissen achter de eretafel hadden plaats genomen in de door den heer van Velzen prachtig versierde zaal, opende de heer den Heyer de plechtigheid met een inleidingswoord tot de sprekers die zouden volgen.

De heer Lauf zou worden toegesproken door den heer van der Horst, chef magazijn, terwijl de heer Kers, waarnemend chef Technische dienst het woord zou voeren tot den jubilaris Lauf.

In zijn woord memoreerde de heer v. d. Horst dat het 25 jaar geleden is dat de Heer May voor de K.N.S.M. ging varen. Dit heeft hij 9 jaar gedaan. De heer May, aldus de spreker, die het tot Hofmeester heeft gebracht heeft een uitstekende naam verworven bij de opvarenden. Hij was ten alle tijden bereid om hulp te verlenen aan hen die in nood verkeerden. Als blijk van waardering bood de heer van der Horst hem een enveloppe met inhoud aan, die ingezameld is door het personeel van de Westwerf, waarvoor May een klein herinnering moet kopen.

Hierop richtte de heer Kers zich tot den jubilaris Lauf en liet uitkomen, dat de heer Lauf onbewust had meegewerkt om de K.N.S.M. een goede naam te geven. De Heer Lauf begon ook als zeeman, doch thans fungeert hij als chef van de watervoorziening voor schepen.

Zeer geestig merkte de heer Kers op, dat wij kunnen zien dat de heer Lauf gered werd, toen hij varende voor de K.N.S.M. getorpedeerd werd. Inderdaad. Het speet den spreker ten zeerste dat de echtgenote van den heer Lauf wegens ziekte niet aanwezig kon zijn. Ook de heed Lauf werd een enveloppe met inhoud aangeboden.

Hierna werden de jubilarissen nogmaals door den heer Deutekom gefeliciteerd. Zijn woorden tot den heer Lauf waren: „Wees een voorbeel voor de jongeren." Onder het zingen van „Lang zullen zij leven", werd een heildronk gebracht op beide jubilarissen.

Verschillende foto's werden gemaakt door den heer Sluis (en een brandje dat aan de rechtervleugel van het gebouw uitbrak werd door de bedienden geblust.)

Onder een prettige sfeer van muziek en dans werd de middag doorgebracht.

Verder werden de jubilarissen nog elk een album aangeboden, welke albums door Mej. Goilo gecalligrapheerd werden en ondertekend door alle aanwezigen.

De heer Ravensteyn, Hoofd Kassier van de K.N.S.M., bood den jubilarissen namens de timmerwinkel twee bouquetten aan voor hun vrouwen, die beiden wegens ziekte verhinderd waren aanwezig te zijn.

Opening Paus Pius XII tehuis

Zaterdag 12 April jl. had op Bonaire de opening plaats van het tehuis voor ouden van dagen, dat gesticht werd door het Wit Gele Kruis.

De plechtige opening geschiedde door Zijne Excellentie den Gouverneur Dr. Kasteel.

Tegen half elf verzamelden zich

KAPITEIN V.D. LAARSCHOT

Voorzitter Wit Gele Kruis.

het gezelschap en de veschillende genodigden voor de plechtige opening. We merkten op Zijne Excellentie de Gouverneur, vergezeld van zijn adjudant Kapitein E. van de Laarschot, voorzitter van het Wit Gele Kruis; de heer X. Krugers, gezaghebber van Bonaire; de Eerwaarde Pater Kranwinkel, pastoor van de parochie te Kralendijk; en pater Van Moorsel, geestelijk adviseur van het Wit Gele Kruis; de heren landraden Gerharts en Hellmund. Verder o.a. Mevrouw Hellmund, voorzitster van de Gouverneur Van Slobbe Stichting; Soeur Alexia en Soeur Eulalia. Nadat in de kapel de liturgische zegening van de kruizen had plaats gehad, verrichtte de adviseur Pater Van Moorsel de inzegening.

Hij hield hierbij een korte toespraak wijzend op de woorden uit het oude testament, waarbij God aan de Joden beval hun deuren en huizen te tekenen, opdat de engel hun huis niet zou schaden; zo ook werd hier het huis getekend als een uitverkoren huis, dat Gods biezondere bescherming mag verwachten.

Nadat de zegening met het Allerheiligste gegeven was, werd de plechtigheid gesloten met het zingen van een Te Deum.

De aparte stichting voor Bonaire en tevens ook de naam van het huis zal zijn „Paus Pius XII".

Het is een prachtig werk voor het eiland Bonaire, waarbij velen zonder verdere zorg voor de oude dag kunnen hopen, daar in dat tehuis eenmaal onder de goede zorgen der Zusters een rustige oude dag te kunnen slijten.

Er werd een telegram verzonden naar Mgr. Verriet.

SPORT

K.S.C.

Uitslagen: Republiek — Dosko 2—2; Ecuador — Stormvogels (Stormvogels niet opgekomen); Ecuador — J.P.F. 1—1.

SITHOC.

De club Sithoc vierde het eerste lustrum. Na de plechtige H. Mis had er een geslaagde receptie plaats, muzikaal opgeluisterd door de fanfare B mol.

UIT HAITI.

De krant van Haïti „La Phalange" spreekt over het tournee van onze club „Transvaal". Enige tijd geleden zagen we, dat men in Haïti een nationaal team uit Curaçao verwacht had, als we de toestand goed begrijpen, moet het een beetje een teleurstelling geweest zijn, dat er nu een club, doch geen bond kwam.

Bij de officiële begroeting werd Transvaal vertegenwoordigd door den voorzitter Gerard de Rooy en den secretaris Van Hoop. Anna Maria de Rooy noemde het bouquet, dat zij aanbood, „sourire de Curaçao". Ook de Nederlandse consul, de heer Stark, werd met een bouquet bedacht.

Bij het feestbanket hield de heer Burgers een dubbele redevoering, zowel in het Frans sprak hij als in het Nederlands. De heer De Rooy schijnt werkelijk zeer populair te zullen worden in Haïti, meent de krant.

Hij kreeg er als improvisateur een goede reputatie.

NIEUWS VAN OVERAL

LAKE SUCCESS.

Er wordt vandaag wel een nieuwe aanval van de Russen verwacht op het aanbod van Truman om Griekenland en Turkije te helpen. Op de lijst van de sprekers staan vandaag Gromyko en de vertegenwoordiger van Albanië. (Lake Success, (AP) 14.4).

VLIEGONGELUK.

Het vliegtuig, dat dezer dagen te Dakar neerstortte, had een noodlanding willen maken in de mist. Het had geen benzine meer aan boord en wilde de noodlanding in de buurt van Dakar uitvoeren. Zeven passagiers kwamen om het leven. Aan boord bevond zich een Engels geleerde die de eclips in Brazilië zou gaan waarnemen (Dakar, (AP) 14.4).

PRAVDA WEET HET.

De Pravda weet te vertellen, dat de Noordamerikanen een grote lening willen toestaan aan de Spanjaarden. Franco zal dan daarvoor ruwe grondstoffen leveren (Moskou, (AP) 14.4).

BOTSING.

In de haven van Portland kwamen tijdens de mist het Engelse slagschip de Nelson in botsing met de duikboot „Sceptre". De botsing was niet ernstig (Portland, (AP) 14.4).

De eer van een Verkenner

De grote ridder.

Nog niet zo lang geleden vermeldden de kranten, dat men het graf had teruggevonden van den beroemde ridder, „zonder blaam of vrees".

Vanuit de verre eeuwen is de roep van zijn grote daden tot ons gekomen; onbesmet is het blazoen van zijn leven gebleven.

Daardoor is hij het ideaal geworden van alle ridders: zonder blaam of vrees!

Ik weet niet, of het werkelijk is, dat men zijn graf gevonden heeft. Wellicht is zijn lichaam lang vergaan en is de plaats waar men het neerlegde, lang lang vergeten en verdwenen.

Doch zijn roem is onsterfelijk en zijn geest is blijven leven en nu in deze tijd leeft hij weer met nieuwe frisse kracht.

Want ridders zonder blaam of vrees: willen wij dat niet zijn, verkenners van alle landen!

Staat niet als eerste artikel in onwet: Op de eer van een verkenner kan men vertrouwen!

Onze eer.

Niet wat we zijn voor de mensen, vormt onze eer. Niet of iemand in 'n schitterende uniform zit en een hele rij ridderorden draagt, maakt tot echten ridder zonder blaam, maar wat we betekenen voor God, wat de stem van ons geweten ons zegt, zie daar de eer, waarop men moet vertrouwen.

Je begrijpt dus, m'n beste broeder verkenner, dat je wel heel dikwijls verborgen zult zijn voor de buitenwereld.

Maar Gods alzien oog moet met welgevallen op je rusten.

Zijn liefde moet je omgeven met verborgen schoonheid. Niets moet je toelaten in je ziel, wat Hij niet graag kan zien, en wat niet staan kan in Zijn onvergelijkelijk licht.

Zoals een dauwdruppel in de morgen zal je ziel te beven hangen in zijn genade en er de rijkste kleuren van doen fonkelen, vol beloften bij de opgang van je leven. Als een sneeuwveld in de zon dat schittert en verlicht, als de openbloemkop, als een meer in de bergen, dat slechts de blauwe hemel weerspiegelt. Open en klaar wezen de ogen, helder de blik, zodat ze getuigen, dat er niets schoner op de wereld is, dan een reine jongensziel.

Voel je daarom in Gods nabijheid en wees met eerbiedige huivering bevangen, als Mozes bij het brandend braambos; dan zal er niets laags of minderwaardigs, niets leugenachtig of gemeens zijn in je leven. Op de eer van een verkenner men vertrouwen...

Als een kerk.

Kijk eens naar een kerk. De stenen waarvan ze is gebouwd, is gebakken in de vuurgloed van de oven.

Steen na steen is daarna gemetseld tot een schoon geheel, dat omhoog streeft naar de hemel en waarin God z'n woonplaats nam. Zó moet uw ziel, woonplaats van God, zijn als een kerk: in de vuurgloed van strijd en moeizaam werken brengt je de bouwstenen bijeen en dag voor dag voeg je ze samen in talloze goede daden.

Zo zul je dat heerlijke bereiken: 'n jongen van idealen, een jongen van karakter worden ; een ridder zonder blaam of vrees, een verkenner op wiens eer men kan vertrouwen.

Waarheid en reinheid.

Deze twee zijn het, die hand in hand moeten gaan als het ideaal, waarvan we spreken, wil bereikt worden. Deur en venster zijn ze van je zielenwoning.

In het Evangelie van St. Jan staat een zin, die me — in verband hiermee — biezonder trof. „Jesus had geen vertrouwen in hen (onbetrouwbare volgelingen) omdat Hij allen kenden, en omdat Hij niet nodig had, dat men Hem over iemand inlichtingen gaf. Want zelf wist Hij heel goed, wat er omging in den mens."

Op de eer van een verkenner... Onze verkenners-eer, dat is, zeiden we, wat we voor God zijn! Hij weet, onze Grote Hopman, wat, er in ons omgaat Hij kent en doorgrondt ons.

Waarheid en reinheid waren de kenmerken van den ridder. Geen blaam mag er geworpen worden op deze twee, anders kan men onze eer niet vertrouwen. Maar vooral: anders geeft Christus ons Zijn vertrouwen niet!

Waarheid.

Een Duitse prins wilde men tot onwaarheid over halen. Het korte antwoord was: Een Wittelsbacher (naam van 'n koninklijk geslacht) liegt nooit!

Op het graf van Paus Gregorrius VII heeft men de gebeiteld, die hij op zijn sterfbed sprak: „Ik heb de waarheid bemind en de leugen gehaat daarom sterf ik in ballingschap."' In de geschiedenis is deze Paus bekend als een onverschrokken strijder voor de waarheid. Verlaten van zijn vrienden en achtervolgd door zijn vijand, stierf bij ver van Rome. Maar in het harde steen staat het heerlijke getuigenis voor alle tijden en het klinkt als een triomfkreet.

Waarheid, beste vriend, in je levenslied!.

„Ter waarheid wil ik steeds met al mijn krachten, ter waarheid, bron van balsemende vrede.

Geen valse zuchten en geen valse tranen, genomen op 't aangezicht des noordsen **zangers**, geen nietig speeltuig in uw leven, voelt en rond u, zo dwing het in uw lied te leven."

(Alb Rodendach,).

Reinheid.

Ik wilde, dierbare verkenner dat je op dit ogenblik hier voor me zat. Ik zou je recht in de ogen zien en je vragen: Willen we het ideaal nastreven?

Zullen we een ridder zijn zonder blaam of vrees? Ik twijfel geen ogenblik aan je eerlijk **antwoord.**

Maar dan de onvermijdelijke consequenties aanvaard: dan als het moet, klaar voor 'n verwoede strijd! **Door strijd naar** overwinning! God ziet je en kent je en bemint je! Ja, zo zal het zijn: Op de eer van een verkenner kan men vertrouwen.

J. van B.

CURAÇAO

KERKHOF JANWÉ.

Het kerkhof gelegen achter de kerk op Janwé zal binnenkort een aanmerkelijke uitbreiding ondergaan.

DOOFSTOM.

In het bekende rapport van de professoren Goudriaan en Dresden wordt gevraagd om een telling te houden hoeveel doofstommen er in ons gebiedsdeel wonen.

Een globale telling te houden onder de katholieken had onlangs plaats. Het aantal dat toen als doofstom werd opgegeven voor al de zes eilanden is **negen.** Dit aantal kan natuurlijk wel iets hoger zijn, daar hier, gelijk ook bij de zorg voor het misdeelde gebrekkige kind, niet altijd medewerking van de kant der ouders ondervonden wordt.

MR. KROPMAN OVER DE WEST.

Mr. G. C. J. D. Kropman, voorzitter van de parlementaire commissie naar West-Indie, heeft in de Partijraad van de K.V.P., die onlangs te Utrecht gehouden is over zijn reis naar West-Indië gesproken. De bladen van 31 Maart — in het biezonder de bladen van de K.V.P. — brachten verslagen er van. „De Tijd" (31

Maart) besluit met de volgende beschouwing:

„Het Partijbestuur zou, naar het ons voorkomt, uitermate verdienstelijk werk verrichten door na het verschijnen van het rapport der parlementaire commissie eens een studiedag te wijden aan West-Indië. Het wordt waarlijk de hoogste tijd, dat Nederland zich zijn verplichtingen ook naar die zijde van het Rijk eens herinnert, waar men wonderbaarlijk genoeg, zij het als zelfstandige volken, de band met Nederland nog altijd gedecideerd wenst te bewaren."

R.V.D.

Bovenwinden

WEGEN OP SABA.

Voor het eiland Saba zouden wij willen aanbevelen de bestaande betonweg van Fortbaai naar Bottom zo spoedig mogelijk door te trekken tot Windwardside en wel met een helling van over het algemeen niet meer dan 1 op 10, zo nodig plaatselijk wat meer, zodat een rechtstreeks motorverkeer van Fortbaai via Bottom naar Windwardside mogelijk wordt gemaakt. Dit is o.i. een onafwiisbare voorwaarde om de thans zeer hoge transportkosten op dit eiland tot een reëel niveau terug te brengen.

(Rapport Goudriaan en Dresden)

NAAR DE BOVENWINDEN.

Morgen zal dr. van der Kuyp voor een studie reis van twee weken naar de Bovenwinden vertrekken. Het doel van zijn reis zal zijn studie over de hygiënische toestanden, speciaal het muskietengevaar.

Er wordt ons niet medegedeeld of Dr. van der Kuyp misschien zal beginnen met het medisch en anthropologisch onderzoek van de bevolking van het eiland Saba, waarover de professoren Goudriaan en Dresden spraken, daar volgens bedoelde heren de toestand op dit eilandgelijk ook op de overige eilanden daar de toestand boven „minder gunstig" genoemd moet worden.

ONS KONINKRIJK

DINGEN VAN DE DAG.

Vlieg-ongelukken.

Het is schijnbaar een eenvoudig rekensommetje: als er vóór de oorlog zóveel vluchten gehouden werden en zóveel ongelukken gebeurden, hoeveel ongelukken zouden er dan moeten plaatsvinden nu er zóveel maal meer gevlogen wordt.

Gelukkig gaat het sommetje niet op. Want niet alleen het aantal vluchten is toegenomen, maar ook de hoeveelheid veiligheidsmaatregelen, de vaardigheid der vliegers, de practische, op veiligheid gerichte constructie der vliegtuigen enz. Het aantal ongelukken is toegenomen, maar bij lange na niet evenredig aan het aantal vluchten. We vliegen honderdmaal meer dan vroeger, maar er zijn slechts vijf maal meer ongevallen.

Het is met alle vervoermiddelen zo gegaan. Wie de geschiedenis der eerste oceaan-reizen per zeilschip leest staat verbaasd, dat er mensen waren, bereid om het risico te lopen. In de tijd van onze grote ontdekkings-reizigers was, ruwweg gesproken, het risico voor de schepen 60 — 70%, voor de schepelingen méér dan dat. De vaartechniek is in de loop der eeuwen enorm verbeterd; we varen tienduizend maal zoveel als toen, en het risico is gedaald tot een minieme fractie van één percent. Statistisch gesproken is het gevaarlijker, in de straten van een grote stad te lopen, gevaarlijker, in een auto, bus, trein of „soete" te zitten.

Het vliegen is nog steeds ons nieuwste vervoermiddel, maar het risico is al vrijwel zo gering als dat van oceaan-reizen per schip, en inderdaad misschien geringer omdat men korter aan het risico blootgesteld is over eenzelfde afstand.

Aan de indruk, dat aan het vliegen zoveel risico verbonden zou zijn, is voor een groot gedeelte de pers schuldig.

„Wat zijn er tegenwoordig toch veel aardbevingen" zegt men. En naïeve ouden-van-dagen voegen eraan toe: „Héél wat meer dan in **mijn** tijd". Maar dat is een illusie. Het lijkt zo, omdat het ochtenblad, dat men zo rustig en gemoedelijk bij het ontbijt leest, een up-to-date, doorsnee van élle gebeurtenissen in de hele wereld bevat, weinige uren nadat ze gebeurd zijn.

Met het vliegen gaat het nét zo. Per dag worden er honderdduizend vluchten gedaan, die géén nieuws zijn omdat er niets gebeurd is dan een normale veilige reis. De éne uitzondering, het vliegongeluk, één op honderdduizend of nog minder, is nieuws, wordt breed uitgemeten en wekt bij onnadenkenden de indruk als ware het niet één op honderdduizend maar één op een dozijntje.

Berichtgeving is nensationeel maar **niet** statistisch, en werkt dus verkeerd op de doorsneemens, die meer ontvankelijk is voor sensatie dan voor statistiek.

N.

IS DE SPAARZIN VAN DE NEDERLANDERS VERDWENEN?

Het economisch herstel van ons leeggeplunderd en gedeeltelijk verwoest vaderland is alleen mogelijk door hard werken en zuinig leven. Dit laatste houdt in, dat wij moeten sparen. Sparen immers betekent het zich onthouden van consumptie. Men ontzegt zich iets in het heden, teneinde op latere datum tot bevrediging van bepaalde behoeften te kunnen overgaan.

De spaarzin van een volk is een grote deugd en het is daarom toe te juichen, dat o.a. de Nederlandse Spaarbankbond steeds het jeugdsparen, het sparen op school, tot ontwikkeling heeft gebracht en in sterke mate heeft bevorderd. „Vroeg geleerd is oud gedaan". Over het algemeen kan dan ook geconstateerd worden, dat het Nederlandse volk een spaarzaam volk is. De geweldige ontwikkeling van ons spaarbankwezen vormt hiervoor een voldoende bewijs.

Wij willen hier enkele sprekende cijfers laten volgen, ontleend aan de jaarlijkse verslagen der Rijkspostspaarbank, waaruit duidelijk blijkt, welke een groei deze instelling heeft doorgemaakt.

Daarnaast kennen wij de vele particuliere spaarbanken in Nederland, welke een ongeveer gelijke ontwikkelingstendens vertonen. Het aantal Rijkspostspaarbankboekjes in omloop steeg van 22.831 in 1881 tot 2.332.480 in 1940*).

Het saldo tegoed der inleggers bedroeg op ultimo December 1881 ƒ 858.622.— en steeg tot ƒ 515.8 millioen op ultimo December 1940. De groei van onze bevolking heeft natuurlijk automatisch tot een groei van de Rijkspostspaarbank geleid. Daarom verkrijgt men een nauwkeuriger indruk, wanneer men het aantal inleggers, alsmede het saldo-tegoed, per 1000 inwoners neemt.

Per 1000 inwoners bedroeg het aantal inleggers in 1881: 6 en in 1940: 261. Het saldotegoed bedroeg respectievelijk ƒ 208.71 en ƒ 57.806.70. De spaarzin van het Nederlandse volk blijkt duidelijk uit de enorme groei van deze cijfers.

Naast het spaarbankwezen vormt ook de grote ontwikkeling van het levensverzekeringbedrijf in Nederland een bewijs voor de spaarcapaciteit van het Nederlandse volk.

Is deze deugd van sparen, welke ons van kind af aan werd ingeprent en geleerd, thans door de oorlogsjaren plotseling verdwenen? Wanneer wij de cijfers van de Rijkspostspaarbank en de particuliere spaarbanken over het jaar 1946 onder de loupe nemen, dan zien wij inderdaad, dat er door de spaarders meer werd opgevraagd dan ingelegd. Het verschil bedraagt zelfs enkele honderden millioenen guldens.

In de eerste 11 maanden van 1945 bedroegen de gestorte en opgenomen gelden respectievelijk 3.392 en 1.761 millioen francs.

Moeten wij nu aan de hand van de bovenstaande cijfertabellen de conclusie trekken, dat het Nederlandse volk geen spaarzaam volk meer is, zodat van hogerhand dient te worden ingegrepen om, desnoods met dwang, tot sparen te komen?

Wij zouden deze vraag niet gaarne bevestigend willen beantwoorden.

(H.B.-nieuws).

*) De abnormale ontwikkeling in de oorlogsjaren laten wij even buiten beschouwing.

DE ORGANISATIE VAN ONS MILITAIRE APPARAAT.

Er is nog steeds geen weermachtsplan, schrijft de militaire medewerker van „Trouw".

Dit blijkt o.m. uit de afwijkende visie van den minister van Oorlog en van den **minister van** Marine t.a.v. de strategische grondslag van dit plan.

De eerste sprak nl. van een verdediging onzer belangen op geheel vreemd terrein:

een strategisch-offensieve gedachte dus. De laatste **staat** — om financiële redenen — een defensieve taak met tactisch offensieve mogelijkheden voor.

Ten aanzien van het luchtwapen wordt eveneens inconsequent **gehandeld.**

Pleiten al deze feiten niet nogmaals voor de noodzaak van de instelling van één minister van Defensie, die zich gelijkelijk gelegen moet laten liggen aan en gelijkelijk overziet de drie weermachtsdelen: Leger, Vloot en Luchtmacht?

Blijkt niet wederom de noodzaak van een Algemeen Rijksstaf, **die** de defensie grondslagen voor het gehele Rijk samenstelt, **in een** weermachtsplan vastlegt en op grond daarvan het aandeel, dat Leger, Vloot en Luchtmacht daarin te leveren **hebben?**

Waarom dit werken naast en langs elkaar langer voort te zetten, overhaaste conclusies, plannen en uitspraken te publiceren, die men kort daarna weer moet inslikken en waarmede het vertrouwen in de leiding gevende instanties wordt ondermijnd?

De huidige weermachtspolitiek moet op de **niet-deskundige** Kamer en het publiek een eigenaardige indruk maken en het vertrouwen in onze defensiepolitiek verzwakken. Dat vertrouwen **is** voor alles nodig, wil het volk achter zijn weermacht staan!

(R.V.D.)

TWEE VULPENHOUDERS ZONDER INHOUD.

New York — Toen de beroemde Amerikaanse uitvinder Thomas Alva Edison op 18 October 1931 overleed, werd zijn lessenaar door zijn familie verzegeld. De reden hiervoor was dat Edison gedurende **zijn leven vaak** de wens uitsprak **100 jaar te** worden. 11 Februari van dit jaar zou hij 100 jaar geworden zijn. Volgens spiritisten zou de lessenaar wereldschokkende **mededelingen** bevatten, verborgen in twee vulpennen. Onder ademloze spanning en tegenwoordigheid van de pers en **hoge gasten werd** de lessenaar geopend. Behalve een aantal onbelangrijke **papieren**, wat afgebrokkelde sigaren en pruimtabak werden inderdaad twee vulpenhouders gevonden. Men kon een speld horen vallen. Charler Edison, oudste zoon van den uitvinder, probeerde de doppen af te schroeven. Het ging niet. Vastbesloten de geheime boodschappen te ontcijferen, ging men de vulpenhouders met knijptangen te lijf. Binnen enkele seconden had men de pennen in stukken geknepen, maar behalve de verpoeierde rubberzakjes trof men niets aan. Enkele ogenblikken later vond Charles Edison een portefeuille met anecdoten, die zijn vader had nagelaten als zijnde de voornaamste vondst. De aanwezigen slaakten een zucht van verlichting.

DE ONDERWIJSCOMMISSIE GEÏNSTALLEERD.

De minister van **onderwijs**, kunsten en wetenschappen **heeft** de commissie geïnstalleerd, **welke** een technische wijziging van de Lager onderwijswet 1920 **zal** voorbereiden. **Minister Gielen** wees er in een toespraak op, **dat** een aantal van de **maatregelen**, welke in de bezettingstijd **tot** stand zijn gekomen, in de **wet** zullen moeten worden **geïncorporeerd**, terwijl het voorts **noodzakelijk** is gebleken enige **technische** wijzigingen in de **wet aan** te brengen. De voorzitter **der** commissie, Dr. Wesseling, zelde in zijn antwoord, dat de commissie haar rapport begin Juli wil uitbrengen.

Johannes van Walbeeck

door

M. D. Latour O. P.

De man, die op last van de West Indische Compagnie Curaçao veroverde, verdient op ons eiland wel enige bekendheid. De geschiedenis heeft toch al niet te veel oved hem bewaard, maar het weinige, dat over hem is opgetekend, hopen we hier in een klein overzicht weer te geven.

Johannes van Walbeeck werd waarschijnlijk geboren te Amsterdam in het jaar 1601. Hij was een zeer intelligente knaap en komt reeds op zijn achttiende jaar voor als student aan de Universiteit van Leiden, waar hij staat ingeschreven voor de filosofie.

Liefde voor de wetenschap ging bij hem blijkbaar samen met een sterke begeerte om te reizen. Toen in 1623 de Nassause vloot naar Zuid Amerika voer, reisde Van Walbeeck mee als mathematicus. Hij tekende onderweg een beter kaartje van Zuid Vuurland, dat tot nu toe bewaard is gebleven. Het admiraalschip keerde in de zomer van 1625 terug naar Nederland; de andere schepen volgden in 1626.

In April 1627 treffen we Van Walbeeck weer aan als Universiteitsstudent, deze keer in de wis- en natuurkunde. Eind November van hetzelfde jaar reisde hij echter als compagnon van Laurens Reaal naar Koning Christiaan IV van Denemarken om vriendschapsbetrekkingen aan te knopen. Toen op het einde van 1628 enige schepen naar Oost Indië zeilden, maakte van Walbeeck ook deze reis weer mee als mathematicus.

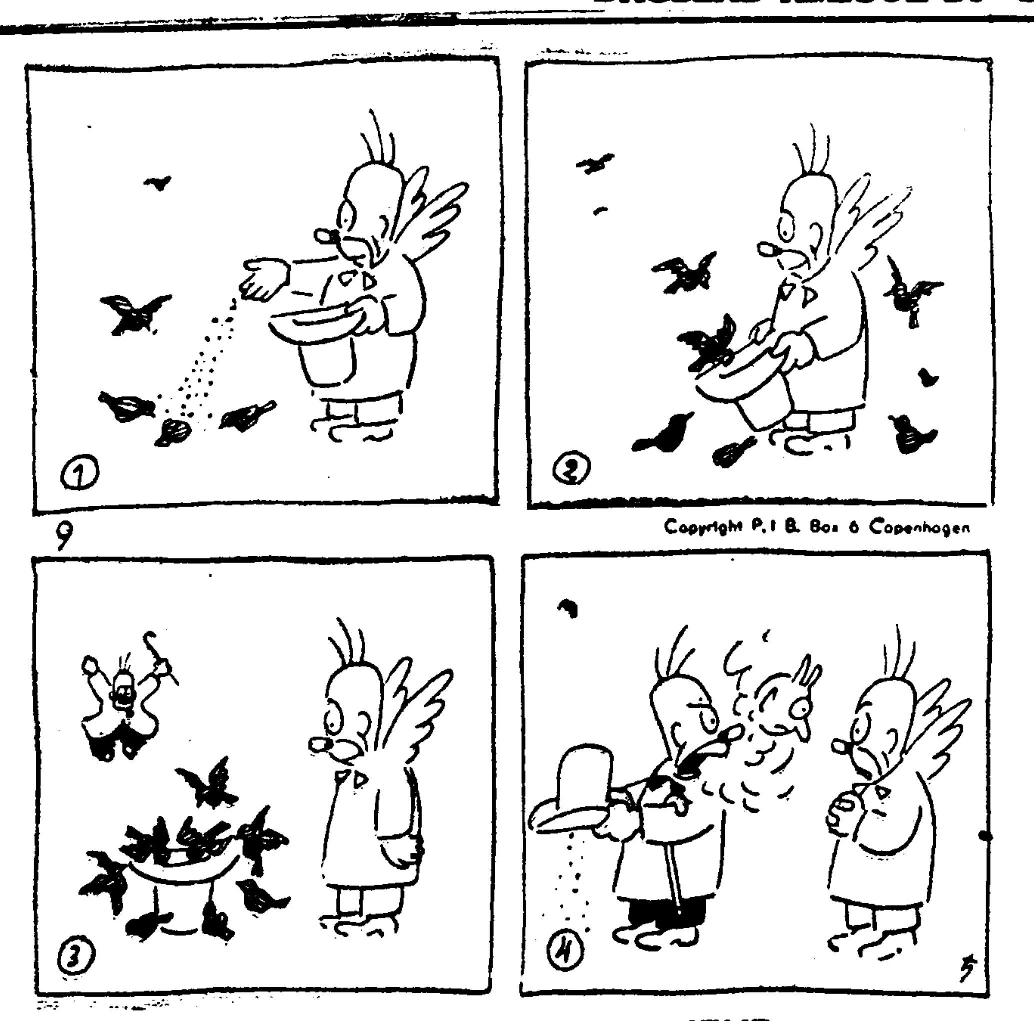
Begin 1630 vertrekt hij met vier schepen en zeventig soldaten, waarover hij bevelhebber was, naar Brazilië. Hij arriveerde te Pernambuco op 21 April 1630. De dag na zijn aankomst wordt Van Walbeeck in het college van „Politieke Raden" opgenomen. Dit was, in aanmerking genomen zijn jeugdige leeftijd van 29 jaar, een zeer gewichtige positie. Nog in hetzelfde jaar wordt hij Admiraal van de kust van Brazilië. In 1632 wordt hij zelfs benoemd tot President van de Politieke Raad. Daar deze functie niet kan samenvallen met die van Admiraal van de kust, wordt hij als zodanig opgevolgd door den kapitein Jan Mast.

Op 8 Maart 1633 keerde Van Walbeeck met enige andere hoge functionarissen naar Nederland terug. Hij kan dus een klein jaar terug. Hij kan dus een klein jaar in Nederland zijn geweest, toen hij in het voorjaar van 1634 werd aangewezen als leider van de expeditie naar Curaçao.

In 1636 was zijn taak hier blijkbaar beëindigd en keerde hij weer naar het vaderland terug. Onder het bewind van Johan Maurits vinden wij hem weer in Brazilië, als secretaris van de Hoge Raden van dat land.

Van Walbeeck heeft van het begin tot aan het einde van zijn loopbaan bij de W.I. Compagnie belangrijke functies bekleed. Hij heeft het deze keer blijkbaar lang uitgehouden in Brazilië, want pas in het begin van 1649 vinden we hem weer in Nederland, alwaar hij in processen verwikkeld raakte met de Compagnie. Vermoedelijk is hij nog datzelfde jaar overleden.

Curaçao houdt zijn naam in ere met het Johannes Van Walbeeck Plein, vroeger Damplein geheten.

ADAMSON ALS DIERENVRIEND.

De Geestelijke verzorging van het Leger in Nederlands Indie

door

Lt. Kolonel E. I. M. Baron van Voorst tot Voorst,

Hoofd-Legeraalmoezenier in Indië.

Wanneer wij spreken over de Geestelijke Verzorging (G. V.) van het Leger in N. I. kunnen wij hierbij, verschillende periodes onderkennen.

Eerste periode.

Op de eerste plaats komt dan de periode, waarin er wel Aalmoezeniers waren in het Leger in Indië, maar waarin een Instituut der G. V. als zodanig nog niet bestond.

De Aalmoezeniers werden eerst ingeschakeld, wanneer er sprake was van actie, van gevecht, terwijl de vredesgarnizoenen practisch van Aalmoezeniers verstoken waren.

Toch werd reeds in deze periode herhaaldelijk en zelfs voortdurend door verschillende Aalmoezeniers in het strijdende leger practisch werk verricht.

Zo werd reeds bij Gouvernementsbesluit van 1 Juli 1860 aan den Apost. Vicaris van Batavia, Mgr. Francken, machtiging verleend, om een priester als Aalmoezenier mede te zenden met de troepen, die naar Borneo werden gezonden, en werd Pastoor Palincx S. J. hiervoor aangewezen.

Tijdens de oorlog in Atjeh werd eerst Pastoor Smit S. J., daarna Pastoor de Bruijn S.J. als aalmoezenier benoemd. Deze werd later door Pastoor Verbraak S. J. opgevolgd, die op 29 Juni 1874 zijn jarenlange zegenrijke arbeid op het slagveld aanving.

Aan de Lombokexpeditie in 1894 werd Pastoor Fr. Voogel S. J. en later Pastoor Smit S. J. verbonden. Wat er op Lombok van de Aalmoezeniers werd gevorderd, kan men enigszins opmaken uit hetgeen er te Soerabaja in het hospitaal omging; daar werden 2400 zieken en gewonden opgenomen, waarvan er 320 van de Laatste H. H. Sacramenten werden voorzien. Het was in die dagen ook buiten het gevechtsterrein riskant om Aalmoezenier te zijn. Zo werd Pater Smit, na op 7 Februari 1895 van zijn taak te zijn ontheven, door pestkoorts aangetast. Deze had hij in Lombok opgelopen en 14 dagen later overleed hij aan de gevolgen in de ouderdom van 38 jaar.

Boven zei ik, dat het leven der Aalmoezeniers, zich voornamelijk bewoog in en om het slagveld. Dat er evenwel ook in de vredesgarnizoenen, van het eerste begin af aan, behoefte gevoeld werd aan Geestelijke Verzorging, blijkt wel uit het verzoek van katholieke Menedonese militairen in 1868 aan den Apost. Vicaris van Batavia, hun een priester te willen zenden, in hetzelfde jaar vraagt de militaire commandant van Ambon hetzelfde voor de onder hem dienende katholieke militairen.

Tweede periode.

Het zou echter 1927 worden voor Aalmoezeniers in vaste dienst bij het Leger in Indië werden ingezet en hiermede de tweede periode der Geestelijke Verzorging kon worden ingeluid.

Naar aanleiding van een oriëntatiereis van den toenmaligen Hoofdaalmoezenier in Nederland, Mgr. F. J. H. Evers en den Legerpredikant in Algemene Dienst, Dominé H. Jansen eind 1924 naar Indië ondernomen, werden op 31 Mei 1927 de beide eerste Legeraalmoezeniers in Indië benoemd, respectievelijk in Batavia bij de 1e Divisie en te Magelang bij de IIe Divisie.

In 1939, nadat intussen de tweede wereldoorlog was uitgebroken, kreeg ook de IIe Divisie te Malang op 1 November zijn Aalmoezenier.

Toen Nederland op 10 Mei 1940 zelf tot de oorlogvoerenden ging behoren en het voor iedereen duidelijk werd, dat Indië hier binnen afzienbare tijd niet aan zou kunnen ontkomen, werden op initiatief van den toenmaligen waarnemend Hoofdaalmoezenier Mgr. Willekens, Apost. Vicaris van Batavia, in overleg met het Legerbestuur in Indië, in iedere Divisie nog enkele Aalmoezeniers benoemd, die hun functie op de dag, dat de mobilisatie werd afgekondigd, zouden aanvaarden. Ook in de Buitengewesten werden enkele Aalmoezeniers benoemd.

Zo waren in de oorlogsdagen 8 December 1941 tot 8 Maart 1942 op alle grotere garnizoenplaatsen van Java en Sumatra Aalmoezeniers aanwezig. Zij hebben naar best vermogen onze soldaten in die donkere dagen van strijd en bombardementen bijgestaan.

Ik denk hierbij vooral aan Pater J. L. van Hoek O.S.C. en Pater H. L. Lahaye S.S.C.C. die op Woensdag 4 Maart te Poerwokarta met Dominé Mosterd door oprukkende Japanse troepen werden gevangen genomen en kort daarop vermoord. Pater M.S.M. Remmen O.F.M. wist bij die gelegenheid als door een wonder te ontsnappen.

Toen Nederlands Indië moest capituleren, geraakten practisch alle Aalmoezeniers met de soldaten in krijgsgevangenschap; zij hebben het lot der soldaten gedeeld werden met hen als vee in de ruimen van schepen afgevoerd van Java en hebben steeds getracht zoveel mogelijk, Japanse willekeur ten spijt, hun taak te vervullen.

Zo konden Pater A.W.M. Vergeest O.F.M. Cap. en Pater M. Meijens M.S.C. verbonden blijven aan de troepen, die in 1944 tussen Mulmein en Bangkok de zgn. „dodenspoorweg" moesten aanleggen, waarbij in enkele maanden tijds 13.500 Europeanen het leven lieten, waaronder ruim 3100 Nederlanders.

Derde periode.

De derde periode begint bij de opbouw van ons nieuwe Leger na de capitulatie van Duitsland en Japan.

Niet alleen brachten de troepen der Koninklijke Landmacht (K. L.) uit Nederland, die in Maart en April op Java aan wal gingen, hun Aalmoezeniers mede, maar ondertussen was het aantal Aalmoezeniers van het Kon. Nederl. Indische Leger (K.N.I.L.), ook reeds uit de krijgsgevangenkampen teruggekeerd en was dit aantal door nieuwe benoemingen uitgebreid.

Dringend nodig was dus, dat er een Bureau, een Dienst van Geestelijke Verzorging zou worden opgericht. Door ons contact inzonderheid met het Engelse Leger gedurende de oorlog, was de K. L. en werd het K.N.I.L. op geallieerde leest gereorganiseerd en aan de geestelijke verzorging ook een ruimere plaats toegekend.

Bij Gouvernementsbesluit van 24 April 1946 werd ook in Indië een vaste Hoofdaalmoezenier in Nederland, evenals b.v. de Generaal Kruls in Nederland geen enkele bevelsbevoegdheid bezit ten opzichte van den Legercommandant in Indië.

Op 1 Januari 1947 was het aantal Legeraalmoezeniers in Indië aangegroeid tot 70, terwijl binnenkort dit aantal zelfs tot 90 zal stijgen. Hun werk is juist in verband met de merkwaardige taak onzer troepen in Indië niet gemakkelijk. De uit Nederland gekomenen staan bovendien geheel vreemd tegenover het Oosten, laat staan tegenover een Indië, dat kookt en bruist als een vulkaankrater. Maar hun taak moge zwaar zijn en ondankbaar schijnen, met jeugdige geestdrift en wat meer zegt met apostolische ijver, werken zij in stad en rimboe aan het zielenheil hunner mannen en, met een gerust hart moge ik, God zij dank, verklagen: onder Gods genade met groot succes.

Valt er dan niets meer te verbeteren aan onze soldaten? De vraag stellen is haar beantwoorden. Ook de soldaat blijft een gevallen mens en dus ten kwade geneigd. Toch zou men luisterend naar sommige radio-toespraken of lezend in week- of dagbladen soms gaan menen, dat van een soldaat speciaal kloosterdeugd geeist wordt. Door vele militairen in Indië wordt deze inderdaad op voorbeeldige wijze beoefend. Maar van een soldaat in zo moeilijke omstandigheden te vergen, dat, waar men als burger zelfs niet aan denkt, is unfair en onwaarachtig. Wanneer in de grote steden van Nederland de zonden der burgers zouden worden geregistreerd, dan zou de katholieke soldaat in Indië in vergelijking daarmede ongetwijfeld een goed figuur slaan.

Het werk onzer Aalmoezeniers beweegt zich op zeer verschillend gebied: het is een sjouwen en ploeteren, langs het front, vaak zonder behoorlijk vervoer, om in afgelegen dessa's bij het licht van een olielamp de H. Mis op te dragen en de H. Communie uit te reiken; het is een zoeken langs weg en steg naar zijn schapen, om ze ongemerkt in een rustig gesprek weer de schaapstal binnen te leiden; het is een organiseren van bijeenkomsten, waarin hij zelf door voordrachten, lezingen, door het geven van onderwijs zelfs, zijn jongens uit de monotone sleursfeer van het harde krijgsmanleven tot betere, hogere gedachten tracht te brengen. Het is een wandeling door de lange zalen van het militaire hospitaal met een bemoedigend, begrijpend, sterkend woord, een rondgang bovenal met het brood der sterken, met God zelf. Die de zielen opbeurt, verlicht en verrijkt. Het is niet het minst ook een ploeteren, om te komen in grotere plaatsen tot de oprichting van een echt gezellig katholiek militair tehuis.

Moge katholiek Nederland door het offeren van geld voor Katholieke Militaire Tehuizen, maar nog meer door voortdurend gebed de plichten en lasten der Aalmoezeniers in Indië verlichten.

Olie Nieuws

DE OLIEPRODUCTIE OP TARAKAN.

De olieproductie van Tarakan welke voor de oorlog 200 kubieke meter per dag bedroeg, bedraagt thans ruim 700 kubieke meter. Sedert de bevrijding werden in totaal 200.000 kubieke meter olie verscheept. Zes weken na de bevrijding werd weer de eerste olie geproduceerd, terwijl 3½ maand later de eerste aflevering aan de geallieerden plaats vond.

De Bataafne Petroleum Mij. leidt thans zoveel mogelijk Indonesisch personeel op en in dit verband kan worden opgemerkt, dat een put werd aangeboord en in productie gebracht, waarvoor de werkzaamheden voor 100 pct. door Indonesiërs zijn geschied, terwijl voorts door de Indonesiërs een opslagtank met een inhoud van 5000 ton uit ijzerafval werd gebouwd.

DE ARABISCHE OLIELEIDING.

In gezaghebbende kringen te New York verluidt, dat de buisleiding uit Saoedie-Arabië, welke de Arabisch-Amerikaanse olie-mij. in de volgende drie jaren zal bouwen, wellicht in een Egyptische haven, mogelijk Port-Said, zal eindigen. Tevens komen Syrië en de Libanon — in gelijke mate — in aanmerking. De mogelijkheid voor Palestina is thans kleiner geworden wegens de politieke toestand, die in dit land thans heerst.

De buisleiding zal ongeveer 1800 km. lang zijn en ongeveer $ 80 millioen kosten. Men verwacht, dat er 35.000 à 50.000 ton olie per dag door zullen gaan.

DE REPUBLIEK EN DE OLIE VAN SUMATRA.

„Medan Bulletin meldt, dat de Nederlandse bezetting van Palembang gedurende vele maanden aan de republiek aldaar grote hoeveelheden olie en benzine geleverd heeft, welke door het Gouvernement van de B.P.M. en de N.K.P.M. waren opgekocht ten behoeve van de republikeinse nutsbedrijven. Men beweerde dat deze bedrijven anders niet aan het werk konden worden gehouden. Thans blijkt, dat de Republiek in eigen gebied gecamoufleerde, door de Japanners gebouwde, raffinaderijtjes heeft geëxploiteerd met voldende capiciteit om geheel Zuid-Sumatra van benzine en kerosine te voorzien. Deze geheime raffinaderijen verkregen door het aanleggen van een aftakleiding aan de pijpsystemen van de Amerikaans-Nederlandse oliebedrijven.

„Het is interessant, dat de Republikeinse resident van Palembang, op wiens verzoek wij olie en benzine aan de Republiek cadeau hebben gedaan, als directeur van.. een der grootste raffinaderijen optreedt", schrijft het blad.

„Indië in Nood".

RECLASSERING

Pleidooi voor een Biechtstoel

„Ik kan onmogelijk zo biechten in de cel! Ik heb het geprobeerd, maar ik schaam me te veel....!"

Met een zucht leg ik de brief op zij.

Hoe dikwijls heb ik deze klacht al gehoord uit de mond van de gevangen vrouwen. Weken, maanden soms duurde het, voor een vrouw zo ver was, dat ze door een oprechte biecht alles in orde wilde maken. En dan plotseling dit argument, dat al onze hoop de bodem inslaat!

Want voor dit argument staan we werkelijk machteloos. Ze hebben gelijk, de vrouwen!

Waar A. Tanquerey in zijn „Kort Begrip der ascetische en mystieke Theologie" spreekt over de biecht der vrouwen, ontmoeten we herhaaldelijk waarschuwingen als de volgende: „Vooral bij het besturen van vrouwen worden terughoudendheid en kordaatheid gevorderd. Een man van grote ondervinding, P. Desurmont, schrijft hieromtrent o.a.: ...geen onnodig gesprek onder vier ogen, geen zweem zelfs van gemeenzaamheid; bij de gesprekken niet meer dan het nodige; zoveel mogelijk geen geestelijke leiding buiten de biechtstoel en geen briefwisseling!" En verder op bladzijde 371: „Met jongelingen en mannen kan men over gewetenszaken op elke plaats spreken...Met vrouwen echter moet men dit gewoonlijk niet doen dan in de biechtstoel, bij gelegenheid van de biecht en met uitsluiting van nutteloze bijkomstigheden."

Deze maatregelen van uiterste voorzichtigheid hebben betrekking op zielen, die ernstig naar de volmaaktheid streven.

Wat dan te zeggen van de zieleleiding van gedetineerde vrouwen! Hiermee willen we niet beweren, dat ook hier niet enkele, gelukkige uitzonderingen worden aangetroffen, die ernstig naar de volmaaktheid streven en het hierin misschien al verder hebben gebracht dan haar medezusters in de vrije maatschappij! Maar over het algemeen is de doorsnee gevangene toch geen naar volmaaktheid strevende ziel. Het is dikwijls al een hele toer om haar zo ver te krijgen, dat zij een oprechte biecht wil spreken, na jaren soms.

Indien dus zelfs bij een reine vrouw al deze voorzichtigheidsmaatregelen in acht dienen te worden genomen, wat wordt er dan geen tact en voorzichtigheid geëist ten opzichte van prostituees, aborteuses, beroofsters e.d.!

Zo is de quaestie van de zijde van den biechtvader gezien. Maar omgekeerd voelen ook de vrouwen, die soms een ellendig lange lijst van overtredingen tegen het zesde en negende gebod te biechten hebben, zich niet op hun gemak, vis-a-vis met den biechtvader in de cel. Bij de meeste is toch nog iets van een zeker vrouwelijk schaamtegevoel overgebleven.

„Ik kon het niet over mijn lippen krijgen!" „Ik had wel in de grond willen zinken." „Ik heb het niet gezegd, ik bracht het niet klaar!"

Deze klachten komen gewoonlijk van de besten, van de minst bedorvenen!

* * *

Slechts in één van de strafgestichten hebben we reeds voo[r de] oorlog bereikt, dat op de gan[g een] biechtstoel werd ingericht. [De] biechtstoel is van matglas, z[odat] de bewaaksters steeds een o[og] in het zeil kunnen houden. T[us]sen biechtvader en biechtelin[g] de gewone houten afsche[iding] met het tralievenstertje. Op [ogenblik]gen, dat er geen biecht is, ku[nnen] beide ruimten worden afgeslo[ten], zodat zij geen gevaarlijke ho[eken] vormen, waar de vrouwen kunnen verbergen.

Wel brengt deze manier [van] biechthoren meer werk mee [voor] het personeel. Zij moeten tel[kens] de vrouw, die aan de beurt is, [uit] de cel halen en degene, die [klaar] is wegbrengen en insluiten, vooral in de grote strafgevan[genis] te Rotterdam, met de ce[llen] drie hoog ,nogal bezwaarlijk. Dit bezwaar is nog groter, d[aar] het personeel in de strafgesti[ch]ten ten gevolge van de over[be]volking, overladen is met w[erk]. Misschien echter zou de moge[lijk]heid kunnen gevonden word[en], dat zich op die uren enkele kat[ho]lieke bewaaksters of dames [v.] de plaatselijke afdeling der R[e]classerings-vereniging [hier]voor beschikbaar stelden.

Over het algemeen vindt [de] moeilijkheid, die dit biecht[pro]bleem met zich brengt, wel ge[hoor] bij de resp. — ook niet-katho[lie]ke — Directeuren der Stra[f]stichten. Zij allen kunnen ec[hter] in deze geen beslissing nemen.

* * *

Het Maandblad voor Be[re]ting en Reclassering van Jan[uari] 1946 bevat een artikel: „Gev[an]genishervorming".

De vereniging van ex-politie[ke] gevangenen, die gedurende [de] bezettingstijd hebben gez[eten] heeft de volgende motie met a[lge]mene stemmen aangenomen: „[De] vereniging van ex-politieke [ge]vangenen besluit een krachti[g] voortgezette actie te gaan vo[eren] voor reorganisatie van het ge[van]geniswezen in Nederland. Zij [be]sluit uit haar midden een C[om]missie te benoemen om een [rap]port uit te brengen betreffend[e de] bestaande toestand en een pla[n te] ontwerpen voor reorganisatie."

In de toelichting van D[r.] Roorda lezen we de sympath[ieke] zinsnede: „Zij wensen, dat [uit] hun eigen lijden in de gevan[genis] iets goeds voor de gemeen[schap] zal voortkomen."

Reeds gedurende de oorlo[g] stonden dergelijke plannen [bij] de Vereniging van reclasseri[ngs]instellingen.

Een eerste bewijs, dat d[eze] plannen kans tot verwerkelij[king] hadden bleek reeds op 15 M[ei] 1946, toen de Minister van Ju[stitie] op zijn Departement inst[al]leerde de Commissie Uitbo[uw] Gevangeniswezen, die tot t[aak] heeft: „...na te gaan, welke or[ga]nisatorische maatregelen op [het] terrein van het gevangeniswe[zen] en de reclassering, voor zover [de]ze laatste in de strafgestich[ten] kan plaats hebben, in de na[bije] toekomst voor een goede en d[oel]matige ten uitvoerlegging [van] vrijheidsstraffen gewenst zijn binnen het raam van staatsfin[an]ciën, wederopbouw en bestaa[nde] mogelijkheden op personeel [en] materieel gebied zonder ingr[ij]pende wetwijzigingen mog[elijk] kunnen worden geacht."

Deze hervormingsplannen [ge]ven moed, om met des te [meer] aandrang te pleiten voor: „[De] biechtstoel in de vrouwengev[an]genissen."

Wij menen dat de Comm[issie] Uitbouw Gevangeniswezen [ruim] hiertoe kan adviseren, daar de [in]richting van deze biechtsto[el] geen ingrijpende wetswijzig[ing] zal vorderen; binnen het [raam] van Staatsfinanciën zal kun[nen] worden geacht, en niet in co[n]flict zal komen met wederop[]bouw.

Jurista.

